

опредѣленото мѣсто, ако и малко късно, но пакъ намѣриха добро мѣсто за гледане. Шосето изпълнено съ файтони и по тѣхъ се накачили хора да гледатъ.

Лагертъ имаше чудесенъ изгледъ: бѣлитѣ колибки потъваха въ зеленина и флагове; всрѣдъ полето бѣ изопната една палатка и до нея — естрада отъ директори покрити съ грилянди, ленти и флагове и до тѣхъ князѣтъ, офицери и много народъ, напрѣмнени. Всичко това бѣ заобиколено отъ три страни съ войници: конници, артилеристи, пѣши, между които сѣщо личеха групи офицери. Отъ вси страни, и главно отъ едната открита страна, се тълпѣше безброенъ народъ, който все по-новъ приидваше и напираше да нахлуе въ центра, но ядосани пристави и стражари, пѣши и конни, го мѣчно възпираха и хулѣха. Народътъ живо протестираше и се заканяше на стражаритѣ.

— Само богатитѣ пускате напредъ, а сиромаситѣ да отидатъ въ джендема! вика една суха и дрипава жена, прѣкарала години.

— Стойте назадъ и мирувайте: съ конетѣ ще ви изгазимъ! крѣщи единъ червендалестъ и съ жълта коса лютъ приставъ.

— Опитай се! Отговаря нѣкой отъ тълпата.

Публиката издълбоко роптае. Чуе се смѣтенъ говоръ отъ събраното множество и — конско цвилене. Тукъ-тамъ и дѣца хлѣнчатъ. Продавачи на разни деликатеси се провикватъ изъ навалищата:

— Сладки! сладки! пандишпанъ! се обади нѣкой съ изтънченъ вкусъ шопъ.

— Сблени пѣчени! се провикне остро еврейнъ, тежъкъ търговецъ на тиквеви сѣмки.

— Лимоната! припѣва другъ израилевъ потомъкъ.

— Череша добри! извива гласъ нѣкое македонче, младо сокле изхвърнало изъ поробената родина.

— Кисела, рѣже! . . . Шампания! припѣва единъ арнаутинъ шкодралия съ засукани мустаци.

— Сладоледъ! крѣщи другъ неговъ събратъ.

— Хж бѣли, хж бѣли! увѣрява най-послѣ единъ чернъ циганинъ продавачъ на пуканици.

Материялистиченъ свѣтъ! . . .